

zálohy 2.000 Kč, což se i stalo; není tedy žádného důvodu, aby usnesení prvního soudu bylo změněno, a bylo proto obnoveno.

Čís. 16321.

Přistoupil-li někdo k střádatelskému družstvu za člena jen proto, že nabytí členství mělo být jen prostředkem a předpokladem, že mu družstvo poskytne do určité doby zápůjčku v určité výši, jinak že si vyhrazuje vzetí prohlášení o přístupu k družstvu zpět a vrácení zápisného, stalo se přistoupení k družstvu jen podmíněně. Nebyla-li podmínka ta družstvem přijata a přihlášený mu oznámil, že pokládá své nároky za vzaté zpět, není vázán členskými povinnostmi.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, Rv I 954/35.)

Žalobě, již se žalující střádatelské družstvo domáhá na žalovaném zaplacení 645 Kč (hodnoty dvou členských podílů, nedoplatku zápisného, poměrné části příspěvků na správní náklady, ceny za výtisk družstevních stanov a ročního předplatného za družstevní věstník), s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, o d v o l a c í s o u d ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jak odvolací soud zjistil, vyjednával žalobkynin zástupce se žalovaným jednak o jeho přístupu k žalujícímu družstvu za člena, jednak o poskytnutí zápůjčky ve výši 30.000 Kč, přijal od něho prohlášení o přístupu, jakož i střádatelní a zápůjčkový návrh spolu s jeho dopisem ze dne 6. června 1934, a prohlásil, že se podmínky o přístupu za člena nevztahují na žalovaného. Všechny uvedené písemnosti odevzdal Josef S. žalující firmě. Odvolací soud vychází po právní stránce z toho, že zástupce žalobkynin, jsa třetí osobou, jež smlouvu neuzavřela, nýbrž pouze zprostředkovala (rozh. č. 6248, 13270 Sb. n. s.), přiměl žalovaného k omylnému projevu a že žalobkyně nemohla být v pochybnosti o jednání svého zástupce, totiž patrně že o něm musila vědět a omyl žalovaného jí musil z okolností být nápadný (§ 875 obč. zák.). S tímto názorem ovšem nelze souhlasit již proto, že tu nebylo vůbec omylného projevu žalovaného. Z vysvětlujícího dopisu ze dne 6. června 1934, přiloženého k prohlášení o přístupu a k zápůjčkovému návrhu, vyplývá však nade vše pochybnost, že jeho návrhy byly učiněny jen pod podmínkou, že žalobkyně vyhoví žádosti o zápůjčku a že jí vyplatí žalovanému do šesti neděl, jinak že si žalovaný vyhrazuje vzetí návrhu zpět. Že se tato podmínka vztahovala na oba návrhy, je patrné zejména z dodatku, že mu v tom případě je vrátiti i zápisné, o němž jedná toliko prohlášení o přístupu za člena. K tomu přistupuje ještě další úvaha, že žalovanému podle celého stavu věci nešlo o samo nabytí členství u žalujícího společenstva, nýbrž jen jako o prostředek a

předpoklad pro poskytnutí žádané zápůjčky, pročez nelze pochybovati o tom, že také prohlášení o přístupu za člena bylo učiněno jen podmíněně. Ježto bylo zjištěno, že podmínku žalovaným kladenou žalobkyně nepřijala, nebyl žalovaný svými návrhy již vázán a žalobkyně nenabyla z přijetí jen podmíněčně učiněných návrhů žádných práv. Žalovaný oznámil jí proto právem dne 26. července 1934, že pokládá své žádosti za vzaté zpět. Za toho stavu věci však odvolací soud nepochybil po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.), neuznal-li žalobní nárok důvodným.

Čís. 16322.

Odhadní řízení k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Jest nezákonností (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. ve znění čl. V. č. 1 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.), opominul-li soud při zjišťování odhadní ceny přidělených pozemků výsledkem znaleců zjistiti vliv zákonného zákazu zcizení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu a jiných omezení vlastníka z důvodu přidělu (§ 37 dotčeného zákona) na obchodní cenu pozemků.

Obecná hodnota věci jest její směnná hodnota a je totožná s cenou prodejovou.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R II 305/37.)

Srv. rozh. č. 13407, 12339 Sb. n. s.

K návrhu Zemského výběrčího úřadu v B. stanovil soud první stolice v odhadním řízení k vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí obecnou hodnotu usedlosti č. p. 77 s pozemky, zapsanými ve vložce č. 157 kat. území R., ke dni 20. března 1933 na 104.416 Kč. Rekursní soud nevyhověl rekursu Vlastimily a Marie H., potvrdiv napadené usnesení. Důvody: Rekursní soud má za to, že jest mylný názor stěžovatelek, že hledíc na to, že jde o nemovitosti přidělové, mělo býti při odhadu přihlíženo k dotčenému právnímu omezení na statku váznoucím. Ustanovení § 37 zák. č. 81/1920 Sb. z. a n., na něž se stěžovatelky odvolávají, že totiž dosažená prodejová cena, pokud přesahuje to, co bylo vloženo do pozemku vlastníkem, připadne státu, nemá vlivu na stanovení obecné ceny. Není zákonného ustanovení v té příčině a ani z povahy přidělu a uvedeného předpisu nevyplývá, že by muselo býti přihlíženo k právním omezením statku při stanovení obecné ceny. Z toho, že stát má právo, převyšuje-li prodejová cena určitou výši, žádati přebytek pro sebe, není ještě odůvodněn závěr stěžovatelek, že proto má býti stanovena jiná cena než obecná cena anebo že se tím obecná cena snižuje.

Nejvyšší soud zrušiv usnesení nižších soudů, uložil prvému soudu další jednání a opětné rozhodnutí.